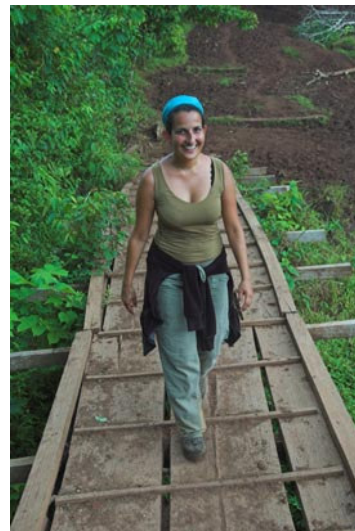

Helt, Helt Vidunderligt

For en lille uge siden blevet vi inviteret ud af nogle teknikere fra projektet (altså dem som arbejder på projektet men som er ude i marken, hvor de rigtig kan hjælpe bønderne og deres familie). Vi blev inviteret ud til dem i en lille landsby, hvorfra vi skulle rundt og se på kakao plantager. Vi skulle også være med til et møde blandt teknikerne og bønderne, hvor teknikkerne forklare bønderne om hvilke metoder der er bedst at bruge når man arbejder med kakao. Men på mødet havde de også mulighed for at sige hvad de syntes var svært for dem.

Jeg syntes det lød rigtig spændende, og så det som en god mulighed for at komme ud og se noget mere natur, men også at se hvordan de lever derude, i de mere afsides landsbyer, hvor der tit er langt mellem hvert enkelt hus, og hvor det er endnu mere primitivt, end hvor vi bor. De har fx ikke noget elektricitet, så det vil sige ingen fjernsyn, radio eller et komfur at lave mad på. Når de skal lave mad er det på åben ild, ligesom når i lave bål og snobrød, her er det bare hverdag og alt mad der skal laves på den måde.

Efter at have kørt en times tid i bil, blev vi sat af et sted hvor vejen var så ødelagt at det ville være umuligt for noget køretøj at køre der. Vi dumpede ned fra bilen og landede med fødderne på en vej der ikke længere lignede en vej, men mere et stort mudderskred. Der var kæmpe huller i vejen, og hullerne var fyldt med vand, så man skulle se sig for, hvor man satte fødderne.

Vi skulle ikke gå så langt før der dukkede nogle huse op, og inden længe var vi nået til et meget enkelt men fint turkist hus. Huset var teknikernes hus, her bor de i op til flere uger, så de kan være i nærheden af de områder og mennesker de arbejder med. Da vi kom ind var der et langt hvidt bord og to bænke, og en enkelt hængekøje, ellers bestod det kun af tegninger og skitser med alle mulige tal og kruseduller. Den dag var der kun to mænd i huset, det var dem vi skulle rundt med.

Man har to muligheder hvis man skal bevæge sig rundt på disse kanter, enten kan man ride på et muldyr ellers kan man bruge sine ben, vi skulle det sidste. Der gik ikke lang tid før at vi skulle op af en bakke, klokken var nu omkring ni, så solen varmede allerede godt. Derefter var der et lille stykke mudder vej hvor man skulle hoppe fra en forhøjning til en anden. Disse forhøjninger kommer af at kørerne har gået i muddret. Nede i fordybningerne samler der sig en hel masse vand, plus at hullerne er dybe så man kan godt få vredet foden godt om, hvis man falder ned i hullet.

Det var hårdt og varmt, og i starten tænkte jeg, at jeg ikke ville nå lagt, turen gik op og ned af mudderskrænterne, så det var også meget glat. Jeg skulle virkelig koncentrere mig for ikke at falde, men det lykkes mig IKKE at undgå det. To gange faldt jeg i muddret, ned på alle fire og den sidste gang sad jeg fast, så jeg måtte have hjælp til at komme op. Bagefter drillede de mig med at de nu ville kalde bakken, Hanna.

Men det var også en rigtig flot tur, der var så smukt og idyllisk. Der var hele tiden nye slags træer, mange af dem med forskellige frugter, også en masse frugter jeg aldrig havde set før. Fugle, små bitte kolibrier, pludselig kunne man se en hel flok papegøjer der fløj over en, og i det fjerne kunne man høre howler monkeys (på dansk brøle aber). Der var så rent og stille over det hele, ikke en bil i sigte ikke engang lyden af en i det fjerne, og på vejen drak folk af vandet når de kom til små bække, vandet var fuldstændigt rent.

Efterhånden kunne jeg da også trække vejret nogenlunde normalt igen, og de var flinke til at holde hvil. Jeg følte mig lidt pinlig da mange af dem vi gik sammen med var bedsteforældre, og de havde igen problemer med de lange strækninger.

Vi holdte hvil hos en ung mand ved navn Paplo. Det var her mødet også skulle være. Jeg fik mulighed for at se Paplos hus indvendigt, og blev meget forundret over så enkelt det hele var. De havde faktisk ikke noget, ikke et bor ingen billeder på væggen ikke noget legetøj til børnene. Der var det de havde brug for, et aflåst værelse og ellers et stort rum, hvor der kun var tre

vægge. Den ene side var helt åben, så de havde en vidunderlig udsigt til skoven og bjergene.

Rummet bestod ellers af en enkelt hængkøje, et langt bor, hvor der stod nogle tandbørster, og ellers to lange bænke. Udenfor var køkkenet som bestod af et stort bål. Da jeg sad der, gav det virkelig stof til eftertanke; hvor tit synes man ikke at man mangler et nyt stykke legetøj til sig selv eller nyt tøj, eller bare noget nyt for de man synes at alt det man har, er gammelt. Her havde de bogstaveligt talt ingen ting, andet end det allermest nødvendige, og de virkede meget glade og tilfredse.

Det eneste de bekymrer sig om var om de havde mad nok til deres familie. Det er ikke en tanke som mange danskere har. I Danmark har vi altid mad, og har sjældent prøvet at gå sultne ret længe.

Alt i alt en fantastisk tur med mange natur oplevelser men lige så mange menneskelige oplevelser.